

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a JUDr. Ireny Paterové v právní věci žalobce **J** ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem ■■■■■, zastoupeného Mgr. Tomášem Šmucem, advokátem, 312 00 Plzeň, V Malé Doubravce 27, proti žalovaným **1. J** ■■■■■ **P** ■■■■■, narozenému ■■■■■, a **2. H** ■■■■■ **P** ■■■■■, narozené ■■■■■, oba bytem ■■■■■, zastoupených Mgr. Zdeňkem Knaizlem, advokátem, 301 00 Plzeň, Purkyňova 547/43, o **povinnosti zbudovat opěrnou zeď a položit drenáž**, k odvolání žalobce do rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 15.9.2015, č.j. 11C 60/2015-67,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku pod bodem I., kterým byla zamítnuta žaloba na uložení povinnosti zdržet se zásahu do vlastnického práva žalobce tak, že by žalovaní byli povinni zhotovit na svém pozemku parc. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ po celé délce stávajícího odbagrování zeminy na hranici s pozemkem parc. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ ve vzdálenosti nejméně 0,8m od hranice betonovou opěrnou zeď a provést drenáž pro odvod dešťové vody, se **potvrzuje**.
- II. Ve výroku pod bodem II. se **mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovaným náklady řízení ve výši 9 922,- Kč ve prospěch zástupce žalovaných do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovaným náklady odvolacího řízení ve výši 6 504,- Kč ve prospěch zástupce žalovaných do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu žalobce, aby žalovaným byla uložena povinnost postavit opěrnou betonovou zeď a položit drenáž mezi pozemky účastníků v [REDAKCE]. Dovedil s odkazem na ustanovení § 1013 nového občanského zákoníku, že žalobce se může domáhat toliko zdržení se zásahu do svých vlastnických práv. Zákon mu neumožňuje možnost volby způsobu případného odstranění takového zásahu a je na žalovaném, aby zvolil odpovídající stavebně technické řešení. Odůvodnil neprovedení označených důkazů výsledkem žalovaných, šetřením na místě samém a výsledkem znalce, právě vadnou formulací žalobního návrhu. Úspěšným žalovaným přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce. Namítal, že soud prvního stupně nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a důkazům a neúplně zjistil skutkový stav. Dovedil i nesprávné právní posouzení věci, protože nestačí, aby se žalobce domáhal pouze toho, aby se žalovaní zdrželi konkrétního zásahu do jeho vlastnických práv, aniž by současně nevyjádřil, pomocí jakého konkrétního opatření tak mají učinit. Připomněl, že žalovaní sice žádají o stavební povolení ke zbudování opěrné zdi a drenáže, avšak s navrhovaným řešením žalobce nesouhlasí. Navrhoval, aby odvolací soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaní ve svém vyjádření k odvolání žalobce uvedli, že žalobce podal žalobu na ochranu svého vlastnického práva, a proto může požadovat po rušiteli pouze zdržení se neoprávněných zásahů do vlastnického práva. Žalobce však požaduje zbudování opěrné zdi a položení drenáže. Podle § 1013 ani § 1018 NOZ nelze takovou povinnost rušiteli ukládat. Navrhovali potvrzení napadeného rozhodnutí.

Odvolací soud podle § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 5 občanského soudního řádu přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení, přihlédl k důvodům uvedeným v odvolání žalobce i ve vyjádření žalovaného a dospěl k závěru, že jeho odvolání není důvodné.

Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav, který v odvolacím řízení nedoznal změn, a proto z něj odvolací soud vycházel. K omezení vlastnického práva žalobce podle jeho tvrzení došlo zbudováním sklepa na pozemku žalovaných a navršením zeminy nad sklep asi v 80. létech a odbagrováním zeminy podél společné hranice mezi pozemky, a to v roce 2010. K oběma rušivým (podle tvrzení žalobce) zásahům do vlastnického práva žalobce došlo ještě před účinností nového občanského zákoníku, tedy před 1.1.2014. Proto by podle § 3028 nového občanského zákoníku měl být právní vztah mezi účastníky posuzován podle předchozího občanského zákoníku, to je zákona č. 40/1964 Sb. Úprava tzv. imisí byla v ustanovení § 127 odst. 1, ve které jsou upraveny dvě skutkové podstaty - obtěžování jiného a vážné ohrožení výkonu jeho práv. Pro dobu existence či hrozby rušení vlastnického práva po 1.1.2014, to je v době, kdy již rozhodoval soud prvního stupně, je třeba vycházet z nové právní úpravy, jak uvedl soud prvního stupně. Přes obsahově odlišné slovní vyjádření nároku na ochranu proti imisím v § 127 občanského zákoníku a § 1013 nového občanského zákoníku dospěl odvolací soud k závěru, že jde v zásadě o obsahově totožné normy.

Žalobce netvrdil, že by byl přímo obtěžován výkonem vlastnického práva žalobcem, ale dochází k vážnému ohrožení, a to odtokem srážkové vody (navršená zemina nad sklepem) a hrozbou sesuvu zeminy v části jeho odbagrování. Tato svá tvrzení v řízení neprokázal, avšak to nebylo pro rozhodnutí soudu prvního stupně podstatné. Je třeba souhlasit se žalovanými, že jde o žalobu ze sousedského práva a petit žaloby musí být formulován negativně, neboť se podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku lze domáhat jen uložení povinnosti udržet se přesně vymezeného rušení. Ochrana podle tohoto ustanovení nesměruje k tomu, aby žalovaným byla uložena povinnost provést konkrétní opatření. Žalobce totiž není rušen samotnou činností žalovaných (hloubení sklepa, odbagrování zeminy), ale je rušen či hrozí nebezpečí až výsledkem takové činnosti. Proto nemůže mít úspěch žaloba na uložení povinnosti postavit opěrnou betonovou zeď nebo provést odvodnění pozemku. Od ostatních případů imisí se poněkud liší povinnost vlastníka spočívající v tom, že nesmí ohrozit sousedovi stavbu nebo pozemek úpravou pozemku nebo stavby na něm zřízené, aniž by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku. Zde nejde o pronikání účinků na sousední pozemek, ale spíše to, že v důsledku úprav může dojít k pohybu zeminy ze sousedního pozemku a k narušení stability tohoto pozemku nebo stavby na něm zřízené. Zde však není účelem právní úpravy vymezit rámec pro ochranu proti obtěžování, ale spíše předcházení škodám (§ 417 odst. 1 obč. zák.). V daném řízení však žalobce hrozbu zřícení zeminy či jejího pohybu směrem na pozemek žalobce neprokázal, a to ani znaleckým posudkem. Navíc jde o stav setrvalý, existující nejméně 4 roky. Soud prvního stupně však správně poukázal na to, že k výstavbě betonové opěrné zdi bylo zahájeno žalovanými správní řízení u stavebního úřadu, kde žádají o povolení přístavby skladu a zbudování nového oplocení u rodinného domu žalovaných. Řízení není ukončeno a žalobce využívá opravných prostředků k hájení svých práv. V podstatě sám uvedl, že souhlasí se zbudováním oplocení, avšak nikoliv na hranici pozemků, ale žalovaní by měli zeď postavit nejméně 0,80m směrem dovnitř jejich pozemku. Své námitky tak žalobce může uplatňovat a uplatňuje ve stavebním řízení a nemůže pak tytéž námitky úspěšně uplatňovat v řízení před soudem z titulu ochrany svého vlastnického práva. Pokud tedy soud prvního stupně zamítl žalobu, považuje odvolací soud jeho rozhodnutí za věcně správné a podle § 219 o.s.ř. jej potvrdil, jen s doplněním předmětu řízení tak, aby bylo zřejmé, že bylo rozhodnuto o celém předmětu řízení.

Výrok o náhradě nákladů odvolací soud podle § 220 o.s.ř. změnil, protože došlo k chybě při výpočtu výše nákladů. Náklady žalovaných představuje odměna advokáta za převzetí věci, a to 2x 1 200,- Kč, vyjádření prvního žalovaného, to je 1 500,- Kč, účast na jednání, dvakrát 1 200,- Kč, 5x režijní paušál po 300,- Kč, cestovné 200,- Kč a náhrada za ztrátu času 200,- Kč, to je 8 200,- Kč, k tomu náhrada za daň z přidané hodnoty 1 722,- Kč, celkem 9 922,- Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve vztahu k § 142 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení úspěšným žalovaným soud přiznal právo na náhradu nákladů, které představuje odměna advokáta za dva úkony po 2 400,- Kč, dva režijní paušály po 300,- Kč a náhrada za DPH, celkem 6 504,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se

odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do 2 měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu v Rokycanech k Nejvyššímu soudu v Brně.

V Plzni dne 09.02.2016

JUDr. Jana Vyletová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Černá